

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoCsp/32/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4621202844
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrea Szombathová Poláková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2023:4621202844.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovvej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava-Petržalka, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 53 255 739 proti žalovanému: O. L., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., G. XXX/X, o zaplatenie 617,24 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 17. júla 2023 č. k. TO-5Csp/90/2021-150 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 53 ods. 9, § 52 ods. 1 až 4, § 565, § 525 ods. 2, Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d/ zák. č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľských úveroch, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2012 Z. z. o bankách. Uviedol, že dňa 16. 12. 2021 podal žalobca proti žalovanému žalobu o zaplatenie 617,24 eura s príslušenstvom. Žalobu zdôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09. 11. 2021 medzi postupcom Tatra banka, a. s., Hodžovo námestie 3, Bratislava a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným v zmysle Zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňa 22. 09. 2016 Zmluvu č. 3016511456, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov. Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný, napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bol súčasne upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca k 04. 01. 2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu jej postúpenia sumu vo výške 617,24 eura, ktorá pozostávala z istiny vo výške 577,18 eura, z riadneho úroku vo výške 38,63 eura, z úroku z omeškania vo výške 0,83 eura, zo sankčných poplatkov vo výške 0,660 eura a z poplatkov vo výške 0,00 eura.

1.2. V súvislosti s naplnením zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. súd prvej inštancie, v zmysle intencií odvolacieho súdu venoval pozornosť faktu, či výzva na plnenie právneho predchodcu žalobcu zo dňa 05. 12. 2018 bola žalovanému riadne doručená a či túto skutočnosť žalobca v konaní preukázal. Doklad o doručení tejto výzvy žalovanému sa v spise nenachádza, nachádza sa v ňom len podací hárok Slovenskej pošty a. s. s tým, že písomnosť bola daná na poštovú prepravu dňa 06. 12. 2018. Na to, aby došlo k účinnému doručeniu výzvy na plnenie v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách v zmysle teórie dôjdenia nepostačuje len preukázanie podacieho hárku, ale je potrebné preukázať, že predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Dôkazné bremeno ohľadom preukázania účinného doručenia pritom zaťažuje žalobcu, ktorý je povinný vhodným spôsobom zdokumentovať doručenie zásielky tak, aby ju vedel relevantne preukázať. V situácii, ak strana, ktorá preukazuje doručenie zásielky hodnoverne nepreukáže, že listina sa dostala do dispozičnej sféry príjemcu, nemožno vysloviť záver o účinnom doručení konkrétnej listiny resp. dokumentácie. O to viac, ak sa jedná o spotrebiteľský spor, v ktorom veriteľ koná v rámci svojho predmetu podnikania, je vecou náležitej, resp. odbornej starostlivosti samotného veriteľa, si viesť a uchovávať všetku potrebnú dokumentáciu vo vzťahu k spotrebiteľovi. Napriek tomu, že žalovaný v konaní výslovne nenamietal preukázanie tejto skutočnosti, vzhľadom k tomu, že tieto skutočnosti sú rozhodujúce pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky, ktorý musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky, je súd povinný sa s nimi vysporiadať.

1.3. Súd prvej inštancie, posudzujúc predmetnú vec v zmysle zisteného skutkového stavu a príslušných zákonných ustanovení, dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v danej veci. Pre posúdenie aktívnej vecnej legitímácie súd považoval za rozhodujúce zistiť, či postupovaná pohľadávka voči žalovanému bola ku dňu postúpenia splatná. Žalobca nepreukázal, že výzva na úhradu omeškaných splátok zo dňa 05. 12. 2018, ktorá obsahovala aj upozornenie, že v prípade neuhradenia dlžnej sumy bude banka oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, bola doručená žalovanému. Nedoručenie uvedenej výzvy považoval súd za dôvod nedodržania zákonných ustanovení § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka, na základe ktorého dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v danej veci. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých predpokladov. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávku banky nie je možné postúpiť tretej osobe, pretože tomu bráni ustanovenie § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý okrem iného stanovuje nemožnosť postúpiť pohľadávku, ktorej obsah by sa zmenou veriteľa zmenil. Ak určitú pohľadávku nie je možné postúpiť (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej následné postúpenie inému subjektu je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi. Pokiaľ v iných prípadoch neplatnosti zmluvy o postúpení (napr. kvôli nedostatočnej identifikácii pohľadávky), sa účinky tejto neplatnosti prejavia len medzi postupcom a postupníkom, no voči dlžníkovi je takéto postúpenie podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka účinné, ak mu ho oznámi postupca, v prípadoch uvedených v § 525 Občianskeho zákonníka, ani prípadné oznámenie postupcu v zmysle § 526 Občianskeho zákonníka nemá voči dlžníkovi žiadne účinky a dlžník nie je povinný plniť postupníkovi. Z uvedeného vyplýva, že na rozpor postúpenia pohľadávky banky voči spotrebiteľovi s ustanovením § 525 Občianskeho zákonníka, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť postúpenia podľa § 39 Občianskeho zákonníka, prihliada súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Ďalej z týchto skutočností vyplýva, že ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, uvedené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, je žalobca v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný preukázať predpoklady svojej aktívnej vecnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia, pričom prvým a základným predpokladom je, že postúpiť možno len splatnú pohľadávku. V danej veci žalobca splnenie zákonom stanoveného predpokladu postúpenia, ktorým je postúpenie len splatnej pohľadávky, preukazoval v prvom rade výzvou zo dňa 05. 12. 2018, ktorou banka oznámila žalovanému, že ku dňu 04. 12. 2018 je v omeškaní so splácaním pohľadávok uvedených vo výzve, pričom žalovaného upozornila, že v prípade, že nedôjde k úhrade, vznikne žalovanému povinnosť uhradiť celú nesplatenú pohľadávku naraz, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Na to, aby uvedená upomienka preukazovala splnenie predpokladov pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru stanovených v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka, musela sa dostať do sféry dispozície žalovaného. Žalobca však nepredložil doklad o doručení uvedeného listu žalovanému. Keďže vo vzťahu k výzve zo dňa 05. 12. 2018 žalobca nepreukázal, že uvedený list bol doručovaný/doručený žalovanému, nie je možné prijať

záver, podľa ktorého právny predchodca žalobcu účinne vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s ustanovením § 565 Občianskeho zákonníka, listom zo dňa 04. 01. 2019. Pokiaľ nebola účinne vyhlásená mimoriadna splatnosť pohľadávky z predmetného úveru, neboli splnené zákonné predpoklady pre postúpenie uvedenej pohľadávky na žalobcu stanovené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, medzi ktoré okrem iného patrí postúpenie len splatnej pohľadávky. Za týchto skutkových okolností súd dospel k záveru, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v danej veci, preto žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný mal vo veci plný úspech, avšak žalovanému v tomto konaní žiadne trovy nevznikli, preto žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku poukázal na to, že žalobca nepreukázal doručovanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného. Podľa názoru súdu podací hárok nepostačuje len na preukázanie podacieho hárku, ale je potrebné preukázať, že predmetná výzva sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Nie je pre neho zrejmé, z akého dôvodu súd nepovažoval tento dôkaz za relevantný, resp. nedostatočný pre preukázanie doručovania do dispozičnej sféry žalovaného. Súd sa pritom s touto skutočnosťou v odôvodnení - či je podací hárok dostatočným dôkazom doručovania do dispozičnej sféry, vrátane následkov takéhoto doručovania - vôbec argumentačne nevysporiadal. Len uviedol, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy, avšak podľa jeho názoru toto zo súdneho spisu nevyplyva. V tomto ohľade je napadnutý rozsudok nepreskúmateľný, čím súd zaťažil rozsudok vadou zmätočnosti a týmto nesprávnym procesným postupom (faktickou absenciou odôvodnenia a súvislostí) porušil jeho práva na spravodlivý súdny proces, najmä na riadne a logické odôvodnenie rozsudku. Podľa jeho názoru totiž neexistuje žiaden logický ani právny argument, pre ktorý podací hárok nemá kvalitu dôkazu preukazujúceho doručovanie do dispozičnej sféry adresáta. Súd taký argument napokon ani len neuvádza, resp. uvádza len, že nemôže slúžiť ako dôkaz o doručení zásielky žalovanému. Podľa pripojeného podacieho hárku je pritom nesporné a riadne preukázané, že jeho právny predchodca doručoval výzvy žalovanému. Súd v napadnutom rozsudku neuviedol dôvody, pre ktoré dôkaz (podací hárok) vyhodnotil spôsobom, že doručovanie do dispozičnej sféry žalovaného nepreukázal - podľa jeho názoru totiž z uvedených dôkazov vyplýva pravý opak, teda doručovanie do dispozičnej sféry žalovaného priamo z podacieho hárku. Nie je mu vôbec zrejmé, akým spôsobom súd dospel k popretiu základnej zásady doručovania - fikcie doručenia, pričom nie je právne sporné, že sa jedná o zákonom výslovne predpokladaný režim doručovania písomností v akýchkoľvek právnych vzťahoch naprieč súkromným (i verejným) právom. Nie je ani zdôvodnené, z akého dôvodu súd nepovažuje podací hárok za dostatočný dôkaz. Súd zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a nepredvídateľnosti, v dôsledku čoho mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Poukázal na rozhodovaciu činnosť súdov a uviedol, že súdna prax konštantne (dlhodobo) akceptuje podací hárok ako relevantný dôkaz preukazujúci doručovanie zásielky do dispozičnej sféry adresáta. Ako žalobca preukázal doručovanie výzvy do dispozičnej sféry žalovaného, čím postupca splnil všetky podmienky pre platné postúpenie pohľadávky a je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle ustanovenia § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. K odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania žalobcu (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku a po prejednaní veci dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

5. Žalobca sa podanou žalobou domáhal od žalovaného zaplata sumy 617,24 eura s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 577,18 eura od 10. 11. 2021 do zaplata a trov konania. Žalobu podal z dôvodu, že jeho právny predchodca, spoločnosť Tatra banka a. s., Bratislava, poskytol žalovanému

na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru zo dňa 22. 09. 2016 spotrebiteľský úver, ktorý sa žalovaný zaviazal uhradiť formou dojednaných pravidelných mesačných splátok. V rozpore so zmluvnými dojednaniami úverovej zmluvy dlžníčka svoj záväzok uhrádzať pravidelné mesačné splátky neplnila riadne a včas. Nakoľko žalovaný napriek opakovaným výzvam postupcu (právneho predchodcu žalobcu) svoj dlh z titulu omeškaných úverových splátok neplnil, právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 04. 01. 2019 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi spoločnosťou Tatra banka a. s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 09. 11. 2021 bola pohľadávka voči žalovanému z titulu nezaplateného úveru na základe úverovej zmluvy postúpená žalobcovi ako postupníkovi. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. V dôsledku odvolania žalobcu je predmetom preskúmania odvolacím súdom celý napadnutý rozsudok.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

7. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak
a/ od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý
b/ ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov
c/ určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

8. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

9. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania (okrem prípadov uvedených v ustanovení § 379 CSP), tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

10. Preskúmvajúc podané odvolanie žalobcu, z hľadiska jeho odvolacích dôvodov, dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nebolo spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie v zmysle požiadavky odvolateľa, keď súčasne je potrebné konštatovať, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci a z takto zisteného skutkového stavu následne vyvodil i správne právne závery.

11. V prejednávanej veci bolo zrejmé, že vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol z bankového úveru, ktorý je regulovaný špeciálnou právnou úpravou, a to zákonom o bankách, ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku predpisom s charakterom *lex specialis*. Keďže k postúpeniu pohľadávky v danej veci došlo medzi bankou a nebankovým subjektom, okrem všeobecnej úpravy postúpenia pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka je potrebné zohľadniť aj špeciálnu úpravu týkajúcu sa postúpenia pohľadávky podľa zákona o bankách, zakotvenú v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Toto ustanovenie sprísňuje zákonné predpoklady postúpenia bankovej pohľadávky z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá je dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu. Podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňujú platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

12. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie mal za to, že z hľadiska preukázania doručenia písomnej výzvy banky (právneho predchodcu žalobcu) žalovanému zo dňa 05. 12. 2018 do jeho dispozičnej sféry pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, predložený podací hárok tvrdenie žalobcu o doručení nepreukazuje a takýto podací hárok je nepostačujúci, keď dokazuje len odoslanie zásielky, nie však to, že sa táto zásielka aj dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie potom mal za to, že v konaní nebolo preukázané, že výzva právneho predchodcu žalobcu sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného a tento mal možnosť sa s ňou oboznámiť. Uvedený predpoklad je pritom zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky a musí byť splnený v čase postúpenia pohľadávky.

13. Účinnosť adresovaných jednostranných hmotnoprávných úkonov v režime Občianskeho zákonníka, resp. celkovo v oblasti súkromného práva predpokladá, že prejav vôle dôjde, resp. je doručený adresátovi, t. j. že sa dostane do sféry jeho dispozície - už týmto okamihom začína právny úkon pôsobiť voči druhej zmluvnej strane. Slovné spojenie „dostane do jeho dispozičnej sféry“ nemožno vykladať v zmysle procesnoprávných predpisov. Je ním potrebné rozumieť objektívnu možnosť neprítomnej osoby zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Právna teória i súdna prax takou možnosťou chápe nielen samotné prevzatie písomného hmotnoprávného úkonu adresátom, ale i také prípady, kedy doručením listu či telegramu, obsahujúceho prejav vôle, do bydliska alebo sídla adresáta, či do jeho poštovej schránky, poprípade i hodením oznámenia do poštovej schránky o uložení takej zásielky, nadobudol adresát hmotnoprávného úkonu objektívnu príležitosť zoznámiť sa s obsahom zásielky. Pritom nie je nevyhnutné, aby sa adresát skutočne zoznámil s obsahom hmotnoprávného úkonu, postačuje, že mal objektívnu možnosť spoznať jeho obsah (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. januára 2011 sp. zn. 5Cdo/129/2010). Teória dôjdenia vychádza z toho, že z hľadiska pôsobenia (perfektnosti) prejavu vôle nie je dôležitá skutočná vedomosť adresáta právneho úkonu, pretože inak by adresát mohol účinkom prejavu vôle druhého účastníka zabrániť nepreberaním písomností. Dôjdením do sféry vplyvu príjemcu sa rozumie napríklad vhoďenie listu do schránky príjemcu alebo dôjdenie mailu na mailovú adresu príjemcu, ak príjemca dal v zmluve najavo, že písomnosti možno posilať aj elektronicky. Rozhodujúce je objektívne hľadisko, t. j. ak sa preukáže, že adresát mal reálnu možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle, nastávajú právne účinky jednostranného právneho úkonu obsahujúceho takýto prejav, bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Pre čas dôjdenia prejavu vôle ďalej platí, že prejav vôle musí dôjsť adresátovi v čase, v ktorom sa podľa obvyklých okolností mohol s obsahom prejavu vôle oboznámiť; záleží teda na tom, kedy adresát mal a mohol predpokladať prijatie prejavu. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať.

14. V kontexte vyššie konštatovaného mal odvolací súd zhodne s prijatými závermi súdu prvej inštancie za to, že žalobca nepreukázal predložením poštového podacieho hárku doručenie výzvy banky žalovanému pred postúpením pohľadávky, pretože poštový podací hárkok nie je dokladom preukazujúcim to, že sa písomná výzva banky žalovanému dostala do jeho dispozičnej sféry. Odvolací súd na doplnenie len udáva, že NS SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/36/2020 pripustil, že pri doručovaní zásielky spotrebiteľovi sa môže uplatniť fikcia doručenia zásielky na poslednú známu adresu spotrebiteľa, uvedené však nič nemení na tom, že žalobca nepreukázal doručenie výzvy na plnenie, a to ani fikciou doručenia, keď dôkazné bremeno o doručení zaťažuje práve odosielateľa.

15. Pokiaľ žalobca namietal, že žalovaný nerozporoval tvrdenia o doručení výziev z hľadiska naplnenia zákonnej požiadavky § 92 ods. 8 zákona o bankách, je potrebné vo vzťahu k otázke aktívnej legitímácie žalobcu, ktorej konštatovanie nedostatku viedlo súd prvej inštancie k zamietnutiu podanej žaloby uviesť, že preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Teda, bez ohľadu na pasivitu žalovaného v tomto konaní, súd prvej inštancie sa správne zaoberal tým, či žalobca je aktívne legitímovanou stranou tohto sporu, a teda, či má procesné právo si ním požadovaný hmotnoprávny nárok uplatňovať. Takto postupovať musí súd v každom konaní, teda aj v sporovom, aj pokiaľ nejde o spor s ochranou slabšej strany, navyše, v tomto konaní je nesporné, že medzi stranami sporu, resp. medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným vznikol spotrebiteľský spor, v ktorom má žalovaný postavenie spotrebiteľa, a v zmysle ustanovenia § 290 a nasl. CSP treba na neho nazerať ako na slabšiu stranu v spore, ktorá požíva procesnú ochranu.

16. Pokiaľ žalobca namietal, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné, s takouto argumentáciou žalobcu sa odvolací súd nestotožňuje.

17. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia. Zákonné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP sa totiž chápe aj z hľadiska práv strany sporu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu

pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

18. Prihliadajúc na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa kritéria pre odôvodňovanie rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP, a preto ho možno považovať za preskúmateľné. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie predovšetkým zodpovedá základnej štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa napĺňajú najmä kritéria určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie tak nie je arbitrárne, nie je výsledkom svojvôle súdu a nie je nepreskúmateľné.

19. S ohľadom na vyššie uvedené, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní trovy odvolacieho konania nepriznal, keď bolo jednoznačne zrejme, že mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 2 : 1.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).